

מסכת נדה

פרק ב

**א.** כל ה<sup>ז</sup>יד המרבה לבדוק בנים, משבחת. ובאנשים, תקצץ.  
החרשת והשׂטה והסומא ושבטרפה דעתה, אם יש להן פקחות,  
מתיקנות אותן והן אוכלות בתרכומה. קרה בנות ישראל, משבחות  
בשניהם עדים, אחד לו ואחד לה. הצעירות מתיקנות להן שליש, למקו:

**ב.** נמצא על פלו, טמאין וחייב קרבן. נמצא על פלה אותיים, טמאין וחייב קרבן. נמצא על פלה לאחר זמו, טמאים מפסיק ופטורים מן קרבן:

ג). איזהו אחר זמו. כדי שתרד מון הפטה ותדייח פגיה. ואחר כה,  
מטעאה מעט לעית ואינה מטעאה את בועלה. רבי עקיבא אומר, אף  
מטעאה את בועלה. ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם,  
שטען את בועלה:

**ד.** כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהם. הבאיין מן הדרה, נשיון  
לן בחזקת טהרה. בית שמאי אומרים, צריכה שני עדים על כל  
תשמש ותשמש, או תשמש לאור הנר. בית הלל אומרים, דיה  
בשני עדים כל הלייה:

**ה.** משל משלו חכמים באשה, הדר ופרוזדור והעליה. גם  
הדר, טמא. גמצא בפרוזדור, ספקו טמא, לפי שחזקתו מן המקור:

**ו.** חמשה דמים טמאים באשה. האדם, והשhor, וכקרון כרכום,  
וכימיimi אדמה, וכמזוג. בית שמאי אומרים, אף כימיimi תלפן וכימיimi  
בשר צלי. בבית הלל מטהרין. הירק, עגביא בנו מבללאל מטהר,  
וחכמים מטהרים. אמר רבי מאיר, אם איןנו מטהר מושם כתם,  
MOTEH מושם משקה. רבי יוסי אומר, לא כד ולא כד:

**ז.** איזהו אדם, קדם המכה. השhor, כחרת. עמק מכון, טמא. זהה  
מכון, טהור. וכקרון כרכום, כברור שבוי. וכימיimi אדמה, מבקעת  
בית כרם, ומץיף מים. וכמזוג, שני חלקים מים ואחד יין, מן הין  
הsharpוני: